

мемъ възможността на Султана да се противи, когато му наложимъ нашитѣ условия за примирието.

Въ такава смисълъ главнокомандующия получилъ наставления отъ Петербургъ и веднага прѣдупрѣдилъ военния министръ въ Цариградъ, че той е упълномощенъ да ръководи прѣговоритѣ, но че нѣма да подпише никаква армистия, до като Високата Порта не се съгласи да приеме едноврѣменно и условията за помирение. До тогава, завършва той, ний сме принудени да вървимъ напредъ. И рускитѣ войски се отправили за Пловдивъ.

Рѣшителниятъ тонъ на руската политика парализира забикалките на турската дипломация. Султана нѣмаше какво да прави, освѣнъ да се подчини на силата. На 1-и януарий Реуфъ-паша съобщилъ на Николая, че Високата Порта делегира Серверъ-паша и Намикъ-паша да сключатъ армистията. Двамата отомански прѣдставители напустнали Цариградъ още същия день за да отидатъ въ главната квартира на рускитѣ войски. Обаче, въпрѣки яснитѣ декларации на великия князь Николай Николаевичъ, султана телеграфиралъ на императора, извѣстилъ му, че проводилъ вече посланници да подпишатъ армистията и пакъ настоявалъ, щото Александръ да заповѣда, до като траятъ прѣговоритѣ до тогава и военнитѣ дѣйствия да се прѣкъснатъ. Руската политика биела направо; императорътъ изказалъ наистина желание да се свърши войната, но до като Турция не приеме и подпише условията за примирие, той не може да се съгласи, щото войскитѣ му да спратъ побѣдоносното настѣпление къмъ Одринъ. Опитванията на Турция да играе такава двойна роля въ Петербургъ били поддържани, както ще видимъ по-послѣ, отъ Англия, но, при все това, рѣшението на Русия останало непоколебимо: „до когато Турция не подпише наедно съ армистията и прѣдварителнитѣ условия за мира, до тогава рускитѣ войски ще напредватъ къмъ Цариградъ“. Главнокомандующиятъ въ България получилъ заповѣдъ да съблюдава строго тѣзи програма и наистина, нѣколко дня подиръ това, въ послѣдното сражение подъ Пловдивъ, руситѣ разбили и послѣдния турски отрядъ,